

А потім запахли липи

Катерина Бабкіна

А потім запахли липи – тоді він й зник.
Без попереджень, як батько, остаточно, як хрест з гори.
Слухавку весь час піднімав чужий чоловік,
і їй вибачливо говорив утішні слова.
Або ще часом там просто шуміла трава,
чи щось між собою терли сухі запальні вітри.
І вона собі думала – що ж, те все, що було у нас
невідворотне, пекуче, не світить йому ні з ким,
тож він, певне, спершу буде весело гаяти час –
ковтатиме тихі ночі, гортатиме тижні чужих портів,
збиратиме риб'ячі тіні й сміх чужих дітлахів,
а потім з'явиться знову, тихо і без вогню, як дим.
А він собі думав, засинаючи серед овочів чи незнайомих тіл:
відколи сонце сідає й допоки воно встає,
ми з нею можемо бачити відблиск одних і тих же світил.
Десь там коси течуть їй на плечі, як теплий мед,
а десь тут стільки напрямків, й кожен із них вперед,
і разом усе це щастя – цілісне, неподільне, моє.
Поржнеча іще дозріє, ще набрякне курявою із трас,
порожнеча вибухне врешті, ніби грудка фарби в склянці води –
чи коли вони двоє прокидатимуться щоночі у той же час,
чи коли закінчиться літо і в повітрі зависне сніг,
чи коли вона врешті його забуде, як забувають всіх,
чи коли він повернеться-таки, хоча й вже не буде куди.